Lieven Gorissen schreef boek over cholera in Rome anno 1867!

Stel u maar eens voor dat er nu tijdens deze COVID-19 pandemie die ons nu al meer dan een jaar treft –geen vaccins zouden zijn noch antibiotica – dat de medici wanhopig op zoek zouden zijn naar "*wat overkomt ons*" en "*vanwaar komt dat*" en "*wat kunnen we er aan doen*"? In augustus 1867 stierven op een week tijd op Sicilië liefst 3521 mensen aan de cholera nadat er eind 1866 reeds 65.000 op drie maanden tijd overleden. Zo moest een compagnie Bersaglieri de apotheker van Longobuco in Calabrië komen redden, aangezien een meute van 500 opgehitste inwoners hem wilden doden, omdat zij meenden dat hij de cholera aan hen verkocht had. In Porello werd een heel gezin van zes leden door de bevolking vermoord omdat zij meenden dat zij de ziekte door tovermiddelen voortgeplant hadden. Hun lijken werden in stukken gesneden en op de markt verbrand. De burgemeester van Rossano werd neergestoken omdat men meende dat hij 500 giftmengers opgeroepen had, en in Granmichele werden zelfs twee gendarmen door de bewoners gedood omdat de regering hen zou gezonden hebben om hen te vergiftigen! Dokters en apothekers sloegen op de vlucht, evenals gemeentebesturen op diverse plaatsen, en dat alles om zich zelf in veiligheid te brengen. Een krant schreef op 30 augustus dat Palermo één groot hospitaal geworden was. Reizigers uit Rome moesten aan de Italiaanse grenzen "*uitgerookt*" worden. Bij de brieven werden op de post inkepingen gemaakt om ook die uit te roken. Hele stadjes werden gewapenderhand hermetisch afgesloten! Zover enkele voorbeelden om een gedacht te geven van de situatie, goed 150 jaar geleden. In het gezonde Albano, naast het bekende pauselijke Castel-Gandolfo gelegen aan het meer van Albano, zochten de romeinen verkoeling tijdens de warme zomermaanden. Zo steeg in augustus 1867 er de bevolking van 7.000 tot 10.000 inwoners. Heel wat bewoners dreven de spot met de in Rome heersende cholera, hielden feesten en aanhangers van de Italiaanse eenmaking revolteerden omdat een compagnie Pauselijke Zoeaven uit Rome aangekondigd werd. Dat waren de jonge mannen uit onze streken die paus Pius IX gingen verdedigen tegen het aanvallend Piëmont (Italië) dat het meer dan duizend jaar oude Kerkelijke Staten wilde inpalmen. Die kwam echter niet omdat zij eerst naar Velletri geroepen werd. Diezelfde dinsdag 6

augustus waaide er tegen de middag plots een frisse bries, en geen uur later vielen de eerste slachtoffers van de cholera die er in alle hevigheid uitbrak. De volgende dag kwam tegen de avond een détachement Pauselijke Zoeaven aan in Albano dat in paniek leeg gelopen was. Wie kon was op de vlucht geslagen, en meerdere vielen ziek en stierven langs de wegen naar Rome. De volgende ochtend kwam hun bevelhebber Luitenant Zénon de Résimont de Bempt (uit Moresnet) aan en organiseerde dadelijk de hulpverlening. Bijna honderd doden lagen reeds in de verzendende hitte, en niemand was er om hen te begraven. Zij lagen in verlaten huizen of langs de straten. Dadelijk begonnen de Pauselijke Zoeaven de vaak in staat van ontbinding verkerende lichamen te verzamelen en op hun schouders de trappen af te dragen en zo naar het kerkhof, waar anderen de lijken in grafkelders rangschikten. Andere verzorgden de zieken die opgenomen werden in het plaatselijk hospitaal. Kardinaal Altieri kwam vanuit Rome toegesneld om zijn zieken bij te staan, maar bezweek zelf snel aan de ziekte. Ook de koningin-moeder van Napels en haar jongste zoon, die in Albano verbleven, stierven er aan de cholera. Weldra was heel de compagnie Pauselijke Zoeaven in actie, waarvan meerdere ook ziek werden, waarvan er drie ook overleden en op het kerkhof begraven werden. De cholera sloeg snel en onbarmhartig toe. Er kwamen ook heel wat Pauselijke Zoeaven in hun vrije tijd vanuit Rome helpen in Albano en hun collega's steunen. Zo kwam ook adjudant chef van de muziek van de Pauselijke Zoeaven Dominique Bonnefoy een dagje naar Albano en de volgende dag (15.8.1867) werd hij plots onwel bij het oversteken van de brug naar de Engelenburcht in Rome, en geen twintig minuten later was hij reeds overleden!

Boek over deze cholera uitbraken van augustus 1867 te Rome en Albano

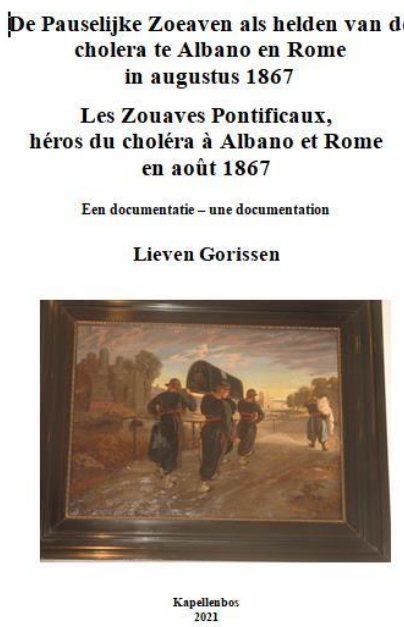

Kardinaal Eijk die ook medische studies deed, schreef het voorwoord voor mijn 464 bladzijden tellende studie over deze cholera uitbraak van augustus 1867 in zuidelijk Italië, die snel oversloeg naar Rome en omgeving, waarbij ook speciaal Albano. In drie grote delen beschrijf ik aan de hand van eigentijdse getuigenissen de gebeurtenissen en situatie te Rome en daarna te Albano, om in het derde deel te onderzoeken wie er allemaal bij betrokken was. Dagboeken, kranten en brieven laten ons van op de eerste rij de verschrikkingen dag in dag uit mee beleven, zoals wij vandaag ook dagelijks in de krant en op TV heel het corona gebeuren op de voet volgen. Daarbij hebben wij ook oog voor de medici en de studies die ze uitvoerden om die cholera te proberen te begrijpen en om dan ook te proberen er iets aan te verhelpen. Wij beschrijven het aloude San Spirito hospitaal te Rome en het aanpalende Militair Hospitaal. Hetzelfde doen wij voor Albano, waar vooral de Pauselijke Zoeaven onvergankelijke roem verwierven door hun zelfopofferende inzet. Wij laten velen zelf aan het woord. De inzet en overlijden van kardinaal Altieri, evenals de getroffen Koninklijke familie van Napels komen aan bod, terwijl het kerkhof met grafplaat voor de drie Nederlandse Pauselijke Zoeaven die er overleden bij het begraven van de ontbindende lijken, uiteraard de nodige aandacht krijgt. In een derde deel identificeren wij al die honderden hulpverleners voor het eerst aangezien enkel wat namen van gedecoreerden bekend waren. Daarnaast identificeerden wij ook heel wat gevallen van zieken die toch genazen Pauselijke Zoeaven die ziek werden en gelukkig genazen, naast al de Pauselijke Zoeaven die dat jaar aan ziekten overleden. Dokters en verplegers, evenals de gendarmen die in Albano waren, komen aan bod, terwijl we een kijk geven op de medische organisatie in Rome en wie er bij betrokken was. Zo is de hele studie ook overvloedig geïllustreerd!

Ik gaf ze ook als ondertitel "*een documentatie*". Het is duidelijk een boek dat vandaag geschreven moest worden en waarbij de lectuur ons zal helpen om heel wat van wat we vandaag beleven en "*ondergaan*" – te gaan relativeren. Wij gaan ook dankbaar de medische wetenschap en de talrijke hulpverleners waarderen voor wat zij voor onze gezondheid zoal doen in tijden van hoogste nood! In nood komt vaak het beste in een mens naar boven en dat is iets dat we ook vandaag niet mogen uit het oog verliezen, al wordt dat wel te veel onderbelicht. **Gorissen Lieven: "*De Pauselijke Zoeaven als helden van de cholera te Albano en Rome in augustus 1867 – Les Zouaves Pontificaux, héros du choléra à Albano et Rome en août 1867 / Een documentatie – une documentation*"**, 464 bladzijden 30 €, te bestellen bij de auteur: lieven.gorissen@telenet.be, tel. 03.666.23.23

Una cerveza por favor!

Tot voor kort werd aangenomen dat de oudste resten van bierproductie in Europa werden gevonden in de vallei van Ambrona in Soria. Maar de overblijfselen gevonden in de grot van Can Sadurní bewijzen dat de bierproductie in Spanje en Europa terug gaat tot 3.000 jaar voor Christus. Ook in het oude Rome, tijdens het bewind van Vespasianus, verwijst een document naar een drank geconsumeerd door de bewoners van Andalusië, genaamd celia of ceria en gemaakt ter ere van de godin Ceres. De naam cerveza zou hiervan afstammen. De Visigoten, de heersers voor de komst van de Moren in Spanje, kenden de bereidingswijze van bier en maakten er hun nationale drank van. Maar door de Arabische invasie en de ontwikkeling van de islamitische beschaving zakte de bierproductie in elkaar. Na de herovering van Spanje door de katholieke koningen begon de bierproductie terug aan een opmars. Na de komst van Carlos, bijgenaamd, de César, als koning in Spanje in 1517, bij ons bekend als de latere Keizer Karel V, verbeterde de bierproductie. Carlos was geboren in Gent op 24 februari 1500 en had tijdens zijn verblijf in Vlaanderen het beste bier leren drinken. Omdat hij niet veel vertrouwen had in de Spaanse bierbrouwers nam hij enkele van de beste Vlaamse biermeesters mee naar Spanje. Deze experts hebben hem geholpen bij zijn inspanningen om de smaak van het bier dat in Vlaanderen heerste, en nog steeds overheerst, naar Spanje over te brengen. In 1555, na zijn troonsafstand, trok hij met een aantal dienaren naar het klooster van de orde van Jerónimos in Yuste. In de abdij installeerde hij een kleine brouwerij gerund door Enrique van der Duysen, zijn persoonlijke brouwer. Carlos zorgde ervoor, door zijn bierconsumptie, dat er geen gebrek aan werk was in de brouwerij. In 1558 overleed de keizer, echter niet zonder de formule van een prachtig bier, gebrouwen volgens de traditie van de meester brouwers uit Vlaanderen, door te geven aan de paters van de abdij. Een abdijbier op een minutieuze manier uitgewerkt om de monarch te verzadigen en te ontspannen. Dit recept werd van generatie op generatie doorgegeven en dit abdijbier kennen we nu als Legado de Yuste. In de zestiende eeuw waren er, hoewel Spanje vooral een land van wijnen was, al verschillende biermeesters die de eerste brouwerijen installeerden, eerst in Madrid en vervolgens in Santander. Aan het eind van de zeventiende eeuw waren er al twee fabrieken in Madrid die tot 250.000 liter bier per jaar konden produceren. Het was een monopolie dat de staat had gegeven aan bepaalde families in Madrid. Dat bier monopoly eindigde met de Onafhankelijkheidsoorlog, met als gevolg de installatie van nieuwe brouwerijen. In het midden van de negentiende eeuw begon de gouden drank een serieuze concurrent te worden van rode wijn dankzij de industrialisatie van de brouwerijen. De zes brouwerijen die in bedrijf waren produceerden ongeveer vijftien miljoen liter wat neerkwam op gemiddeld vijf liter per inwoner per jaar. De bekendste Spaanse biermerken ontstonden in deze tijd. In 1856 werd in Barcelona de eerste Spaanse industriële brouwerij Moritz opgericht door de Elzasser Louis Moritz Trautmann. Een andere Elzasser, August Kuentzmann Damm, deed in 1897 hetzelfde met Damm y Compañía. In 1890 richtte Casimiro Mahou Bierhans in Madrid Cerveza y Fábrica de Hielos op, waaruit later Mahou zou ontstaan. De productie groeide geleidelijk aan tot 83 miljoen liter op de vooravond van de burgeroorlog in 1936. Tijdens het Franco regime werd bier

voornamelijk in de vorm van het lichtere, goedkope pils geproduceerd als gevolg van het tekort aan grondstoffen en de lage koopkracht van de bevolking. Vanaf de jaren zestig en zeventig, door de komst van het toerisme, gaat de bierconsumptie weer omhoog. In 1960 brouwen de Spanjaarden 343 miljoen liter bier, een volume dat in 1970 verviervoudigd en in 1980 uitkomt op twintig miljoen hectoliter. Vandaag is Spanje de vierde grootste bierbrouwer in de Europese Unie met een productie van meer dan veertig miljoen hectoliter. Spanjaarden consumeren jaarlijks gemiddeld 47,18 liter bier per persoon. Alcoholvrij bier is goed voor 28,3 procent van het totale verbruik op de binnenlandse markt. Hierdoor is Spanje de leider in de Europese Unie wat betreft de productie en consumptie van niet-alcoholisch bier. Mahou San Miguel blijft de belangrijkste bierproducent in Spanje met twaalf miljoen hectoliter, gevolgd door Heineken met tien miljoen hectoliter, Damm met negen miljoen hectoliter en Estrella Galicia met twee miljoen hectoliter. Ondertussen komen er steeds meer nieuwe brouwers bij. Kleine ambachtelijke brouwerijen die topbieren afleveren. De bierproductie in Spanje zorgt voor 344.000 banen, waarvan de meeste in de hotelsector.

(bijdrage van Wim Kuyps, uit "Ook dit is Spanje")

Interview met Swa Van Oevelen.

Het is een mooie zonnige morgen wanneer wij een afspraak hebben met Swa Van Oevelen, een geboren Kalmthoutenaar (25/3/1951), gehuwd met Maria Gorissen, vader van 2 kinderen en grootvader van 3 kleinkinderen. Swa woont al zijn leven lang in de Bareelstraat. Beroepshalve had hij een loopbaan als chauffeur bij "De Lijn". Sinds een 12-tal jaren is hij met pensioen. De bijna 50 jarige "Kalmthoutse fotokring" is zijn juweeltje. Al sinds 1973 besteed hij zijn vrije tijd voornamelijk aan fotografie.

Swa, jij bent de bezieler van de fotoclub?

Ik ben op 16 februari 1973 gestart met de "Kalmthoutse fotokring", samen met Bernard De Block, Leo Godri en mijn echtgenote Maria. Het idee is eigenlijk ontstaan na het volgen van een cursus fotografie. In die periode was ik lid van jeugdclub "Free club" (was gevestigd achter café Blue Boy op de Kapellensteenweg tegenover apotheek Frank) en binnen de jeugdclub waren er meer mensen geïnteresseerd in fotografie. Zo begon het!

Maar al snel groeide dit uit tot een vereniging?

Nadat het met een paar vrienden in de jeugdclub was gestart ging het verder bij mij thuis, aan de keukentafel, in de garage en later nog in een barak die ik thuis had gebouwd. Het "clubje" bleef echter groeien en na een tijdje moesten we uitkijken naar iets groter. We vonden een ruimte op de zolder van het ontmoetingscentrum "Zonnedauw". Vooraleer we daar van start konden gaan moesten we eerst wel een jaartje klussen, dit was de periode 1975/1976. Na het vele werk hadden we wel een mooi lokaal. De club werd dat jaar ook omgevormd naar een VZW. Gezien het klussen voor sommige leden te veel energie had gevraagd haakte er wel een paar leden af maar diegene die er over bleven gingen met volle moed verder.

Hoe trok je dan nieuwe leden aan?

In 1981 gingen we van start met een lessenreeks "fotografie". Op dat ogenblik begon de club opnieuw te groeien, we gingen al snel naar 40 leden. De cursussen hielden in dat we genomen foto's bespraken en regelmatig op stap gingen om zelf foto's te maken, oefenen dus! We begonnen ook

op regelmatige basis deel te nemen aan wedstrijden. Vanaf 1976 waren wij ook jaarlijks inrichter van een fototentoonstelling en enkele jaren waren wij zelf de inrichter van een Nationale fototentoonstelling onder de naam “Erica Awards” (Latijnse naam voor dopheide). In die periode fotografeerden wij ook regelmatig voor de gemeente Kalmthout en stelde wij wel eens tentoon in het gemeentehuis. Maar we bleven niet altijd in Kalmthout, we gingen ook wel buiten de gemeente foto’s maken en les geven, zelfs tot in Rotterdam toe!

Als ik me goed herinner kreeg de club ook af te rekenen met een zware brand?

Dat was in april 1994. Tijdens de nacht werd ik opgebeld dat het lokaal in de fik stond. Er bleef van de inboedel niets meer over en er was ook flink wat schade aan het gebouw. Er werd nadien, gelukkig, een regeling bekomen tussen de verzekering, de parochie en onze VZW. In die periode kregen we ook wel flink wat hulp van bevriende fotoclubs. Onze werking werd eerst verder gezet in het lokaal van de hondenclub in de Bareelstraat. Even later mochten we de zolder van de school Kadrie als nieuwe locatie gebruiken. We konden daar eind 1994, na flink doorwerken, onze nieuwe stek creëren. Hier zetten we vandaag onze werking nog altijd verder.

En de club bleef groeien?

We bleven al die jaren meedoen aan wedstrijden. Ik zelf behaalde in 2001 de tweede prijs tijdens een Internationale wedstrijd fotografie in Japan (Nikon). Er waren nog andere leden die belangrijke prijzen behaalden. De club bleef steeds verder groeien. Stilaan schakelden we over naar de digitale fotografie. Door deze omschakeling werden er ook meer vrouwen lid van de club. Het werd iets gemakkelijker, de donkere kamer (doka) viel weg! Ondertussen waren we voor de corona gegroeid naar 176 leden, waarvan er nu na de coronaperiode nog 145 actief zijn. Dit brengt mee dat er nu vijf dagen in de week activiteit is in het lokaal. Er worden lessen gegeven, we hebben een afdeling film en groepsbijeenkomsten. Nogal wat leden houden zich ook bezig met bepaalde projecten.

Wat fotograferen jullie zoal?

Het deelnemen aan wedstrijden hebben wij nu zo goed als laten varen. Heel wat leden doen aan natuurfotografie, maken reisfoto’s, studio-foto’s en werken rond andere thema’s. We werken ook wel eens met modellen, vrouwelijk schoon! Anderzijds zorgen wij er ook voor dat de club voor de leden aantrekkelijk blijft. We doen dit door gezellig samen te zijn tijdens uitstappen en feestjes.

De corona-periode gaf toch ook een andere invulling voor de club?

Eigenlijk zijn we altijd actief gebleven, maar we moesten overschakelen naar de digitale wereld. We hebben vorig jaar in augustus/september even fysiek kunnen samenkomen maar moesten even later terug overschakelen. Nu stilaan denken wij er aan om weer fysiek te starten. Financieel is onze club aangewezen op inkomsten van cursussen en ook dat viel gedeeltelijk weg.

Welke mensen staan jou bij met het besturen van het geheel?
Wij maken met zeven mensen deel uit van het bestuur. Ik ben de voorzitter, Stephan Merckx is de secretaris en Myriam Coel de penningmeester. Verder maken ook Fons Bastiaenssens, Karin Van Gastel, Walter Potters en Danny Vergouwen deel uit van het bestuur.
In 2023 zijn jullie al 50 jaar actief, zijn er plannen?
Inderdaad 50 jaar, echte plannen zijn er nog niet maar er zal zeker iets rond gebeuren. Voor mij wel het signaal om het misschien iets rustiger aan te gaan doen!
Wie meer wil weten over de Kalmthoutse fotokring surft naar: www.kalmthoutsefotokring.com .
Een volgende cursus fotografie start op 16 september.

Gelukkig liep het goed af!

Louis Van Hoydonck, grootvader van L. Verpraet, bijna gefusilleerd…
Bij de ontruiming van Kapellen baatte Armand Van Hoydonck een bakkerij uit op de hoek van de Stationsstraat en het Stationsplein, naast fotozaak Perilleux. Hij had de zaak overgenomen van zijn vader, mijn grootvader, die in mei 1940 boven de bakkerij van zijn zoon woonde. Armand was in 1939 gemobiliseerd en grootvader had de bakkerij zolang terug onder zijn hoede genomen. Bij de ontruiming van de gemeente, vond hij samen met mijn grootmoeder onderdak bij een familie in Hoevenen. Van zodra de Duitsers het dorp bezet hadden, besloten mijn grootouders terug te gaan naar de bakkerij, waardoor zij bij de eerste teruggekeerde Kapellenaren waren. In de Stationsstraat zagen ze, dat de uitstalramen van de winkels stuk waren geslagen. Grootvader vertelde daarbij, dat de straat bezaaid lag met materiaal: bij de fam. Lodewijckx waren dat schoppen, rieken enz. en de hoeden en de petten van de pettenwinkel waren ook op straat geworpen. De flessen met drank waren overal verdwenen; zij werden waarschijnlijk gebruikt om moed in te drinken. Alle winkels deelden in het vandalisme. Om een einde te maken aan deze plunderingen hadden de Duitsers bij het bezetten van de gemeente witte aanplakbrieven gehangen met de duidelijke zwarte tekst: ”Plunderer werden erschossen”. Terwijl grootmoeder lag te rusten, stond grootvader beneden aan de voordeur een luchtje te scheppen. Plotseling zag hij in de verte twee mannen aankomen, met elk twee grote jute zakken. Zij gingen huis voor huis binnen en hun zakken werden steeds voller. Zij kwamen dichter en dichter en mijn grootvader was er niet gerust in. Er zat nl. een groot bedrag aan geld in de portefeuille in de binnenzak van zijn vest. Hij was 71 jaar en flink uit de kluiten gewassen, maar één tegen twee maakte hem wel onzeker. Ondertussen waren de dieven met een halfvolle zak de winkel van Perilleux binnen getrokken; een propvolle zak lieten zij buiten op straat staan. Op dat ogenblik kwam er over de bareel een Duitse officier met zijn ordonnance aangestapt. Hij ging met

getrokken revolver en de soldaat met geweer in aanslag naar binnen. Dat was een opluchting voor grootvader. Ze brachten de twee dieven naar buiten, die samen met de buit werden mee genomen. Maar toen beval de Duitse officier aan mijn grootvader:”mitkommen”. De brave man wist niet wat hem overkwam. Later zou blijken, dat de Duitsers dachten, dat hij op wacht stond bij de buit. Het voorlopige Duitse hoofdkwartier was toen gevestigd in een nieuwbouw op de Antwerpsesteenweg, rechtover het toenmalige gemeentehuis. Zij werden elk apart in een kamer opgesloten en afzonderlijk ondervraagd. Hieruit bleek dat mijn grootvader niets met het stelen te maken had gehad en zo mocht hij terug naar huis. Maar wat had hij doodsangsten uitgestaan… Hoe lang hij vastgehouden werd kon hij zich meer herinneren. Hij was vooral met zijn gedachten bij zijn zieke vrouw, die helemaal alleen in dat grote huis was achtergebleven en die bovendien van niets wist. Om haar te sparen heeft hij haar nooit verteld, wat hem toen is overkomen. Naast de nieuwbouw, waarover eerder sprake, lag tussen de Vredestraat en de Antwerpsesteenweg een vervallen boomgaard, omringd met een oude, bakstenen muur. Hier moesten de dieven hun eigen graf delven. Eén van hen wilde dit niet en werd

zonder pardon in de knie geschoten. Daarna werden zij tegen de muur van de Vredestraat geplaatst en door een peloton Duitse soldaten gefusilleerd, waarna zij in hun zelf gegraven graaf vielen. De Duitsers gooiden het dicht en…zand erover, zo wreed ging het er toen ook al aan toe. De namen van die mannen ken ik niet. Wel was de plaats van de executie nog lang daarna herkenbaar aan de stuk gesprongen stenen in de muur. Gedurende vele weken daarna, durfde grootvader niet meer langs de Vredestraat en de Antwerpsesteenweg.te lopen. De laatste jaren van zijn leven, hij werd 82 jaar, woonde hij bij ons in de Withoeflei in Heide. Hij werd ook in Heide begraven.
(Dit verhaal schreef Louis Verpraet in 2007 voor "'t Bruggeske" tijdschrift van de Heemkundige Kring Hoghescote Kapellen. Foto: oud gemeentehuis Kapellen in de vroegere jaren)

Meester Piet Vercraeye overleden

Op 12 juni overleed in Luik, Piet Vercraeye. Piet werd geboren in Essen op 17 december 1937. Jarenlang was hij een zeer gekende advocaat in Heide en omgeving. Hij bewoonde vele jaren villa Sint-Jozef in de Max Temmermanlaan waar ook zijn praktijk gevestigd was. Na zijn actieve loopbaan ging hij op de Putsesteenweg wonen. Gisteren zaterdag 19 juni had de afscheidsdienst plaats in de Sint Jozefskerk in Heide.
Hij rust in vrede!

"Bedankt Jaro" op 11 september

Deze week zaten een tiental verenigingen samen in de kantine van Heibos. Al deze verenigingen wilden een eerbetoon brengen aan de vorige maand overleden Jaro De Bruyne. Hij was op de ene of andere manier bij elk van deze verenigingen betrokken. Het is een waaier van jeugd-, sport- en cultuurverenigingen. Tijdens deze zomerse avond kwamen de verenigingen tot een akkoord om samen één groot variërend evenement te doen ter nagedachtenis, én met het accent op het heengaan van Jaro. Als datum werd zaterdag 11 september gekozen. Het volledige programma zal de komende weken bekend worden maar wij kunnen al wel een tipje van de sluier lichten! De sport zal centraal staan met een voetbalwedstrijd, tennisinitiatie en een wielerwedstrijd voor de G-sporters. Cultuur zal te beleven zijn met de Kon. Harmonie Bos en Hei en een muzikaal programma door de VZW Straatfeesten verzorgd. De jeugd zal zijn hartje kunnen ophalen met volksspelen welke door het jeugdhuis Govio worden georganiseerd. De dj's van Govio sluiten de avond af met aangepaste muziek. Als locatie werd er gekozen voor het hartje van Heide, het stationsplein en het voetbalplein van Heibos en omgeving vormen het decor. Het moet een dag worden waarbij iedereen de gelegenheid krijgt Jaro op een passende manier te herinneren en te genieten van de activiteiten die hij zo graag had en waaraan hij zo graag meewerkte. Er wordt ook nagedacht over een blijvende herinnering aan Jaro. Wat al wel zeker is, dat is dat in het najaar een boom wordt aangeplant in het Arboretum ter zijne gedachtenis, genaamd Jaro. Hierover ook later meer.

Winnaar van de prijsvraag

Vorige week lanceerden wij opnieuw een wedstrijd met de vraag om het juiste adres op te geven van de plaats waar het huis genaamd, villa Martha, zich bevindt. Het juiste antwoord moest zijn: **Heidestatiestraat 71.** Op woensdag 17 juni trok zaakvoerster Suphit Saenthaweesuk als winnaar van de wedstrijd: François De Bruijne. Hij haalde op zaterdag 19 juni zijn waardebon of in het massagesalon. Wim Moonen (mede-zaakvoerder) overhandigde de waardebon aan de winnaar.

SABAI MASSAGE
Withoeflei 9, 2920
Heide-Kalmthout
0470/56.52.32
info@sabaimassage.be

Heuvelo gaat dan toch door!

Het is kort dag maar de organisatoren doen er alles aan om op vrijdag 25 juni de wielerwedstrijd "Heuvelo" samen met het omkaderend programma te laten doorgaan. Vanaf 17u is er op de speelplaats van de school de opening met livemuziek tijdens de "after work party". Om 19u start de wielerwedstrijd voor "gentlemen" (70 kilometer). Aankomst en vertrek ter hoogte van de school op Den Heuvel. Na de wedstrijd wordt er opnieuw muziek voorzien op de speelplaats van de school. Op zaterdag 26 juni wordt er een toertocht "rondje Biesbosch" voorzien, een ritje van maar liefst 220 kilometers, er wordt gereden met waaiers van 30 renners. Inschrijven kan via www.countmein.cc/rondjebiesbosch

Kalmthoutse oud-schepen Rene Francken overleden

Bij het ter perse gaan van ons krantje vernemen we dat gisteren, zaterdag 19 juni, de Kalmthoutse oud-schepen en gewezen politieagent René Francken is overleden na ziekte. René werd geboren in Kalmthout in de Kijkuitstraat waar hij ook zijn jeugdjaren doorbracht. Op jeugdige leeftijd ging hij bij de Kalmthoutse politie werken maar koos na enkele jaren voor een zelfstandig beroep. Hij was ondertussen naar Nieuwmoer uitgeweken om er een kippenbedrijf te runnen. Na zijn actieve loopbaan engageerde hij zich voor politiek en kwam bij de CVP op de lijst waar hij ook verkozen werd. Hij werd meteen schepen. Nu hij het enkele jaren wat rustiger aan deed werd een ziekte hem fataal in zijn 69ste levensjaar. Hij laat zijn vrouw Rita De Kooning, kinderen en kleinkinderen na, hij rust in vrede!

Om over na te denken!

LATER...., een ontroerende tekst die tot nadenken stemt:
Later… wanneer is dat?
Pas is de dag begonnen, en t' is al zes uur s' avonds.
Pas maandag, en t' is alweer vrijdag.
… en de maand is voorbij.
… en het jaar is bijna voorbij.
… en zijn er 30, 40, 50, 60 jaren van ons leven vervlogen.
Plotseling worden we ons bewust hoeveel mensen we al verloren zijn.

Ouders, familie, vrienden, bekenden.
Ze komen niet meer terug!
Dus laat ons van de tijd genieten die ons nog rest!
Laat ons niet ophouden die tijd zo te gebruiken hoe we het echt graag hebben.
Laat ons kleur brengen in onze oude dag!
Laat ons lachen met de dingen des levens die een balsem voor ons hart zijn.
Laat ons genieten in kalmte en vertrouwen van de tijd die ons gegund is.
Laat ons proberen het woord LATER te elimineren.
Ik doe dit later…, ik zeg het wel later…, ik denk hier later wel over na…
We schuiven alles naar later
Later is veel te laat!
Want wat we niet begrijpen is: Later is de koffie koud, later zijn het andere prioriteiten,
later is de charme eraf, later is de gezondheid niet meer wat ze was,
later zijn de kinderen volwassen, later zijn onze ouders oud (als ze er nog zijn).
Later worden beloften vergeten, later wordt de dag nacht, later is het leven voorbij.
En daarna is het te laat!
Daarom, stel AUB niets uit tot later!
Want in tussentijd kunnen we de beste momenten in ons leven voorbij laten gaan, verliezen.
De beste ervaringen, de beste familie, de beste vrienden,
De dag is vandaag, het moment is nu;
We zijn niet meer op een leeftijd, dat we het ons kunnen permitteren, iets naar later, naar morgen te verschuiven, wat nu kan gedaan worden!
Eens kijken of u nu de tijd hebt dit bericht tot het einde toe te lezen, het te kopiëren en dan verder te sturen naar de mensen en ze nog eens te zeggen hoe dankbaar je bent dat ze in je leven zijn!
Of stel je het weer uit… tot later?
(bijdrage van Frank Couscheir, Kon. Astridlaan)

Eerder verschenen krantjes kan je downloaden via www.binkalmthout.be